

SEMINARUL DE ISTORIE ȘI IUDAISM DE LA CRISTIAN

Ediția a VI-a

Bianca Știubea
Ierusalim

Potrivit mitului lui Orfeu, privirea aruncată înapoi, întorsul capului pentru a fi sigur că idealul tău, Euridice în cazul lui Orfeu, cadoul zeilor pentru îndrăzneala de a intra în Infern și a lupta pentru ceea ce ai pierdut, a fost considerată ca o lipsă de încredere, ca un act de îndoială, și a fost în consecință pedepsită. Orfeu se întoarce în lumea sa, iar Euridice rămâne în lumea lui Hades.

Nu aș dori să intru acum în alte sensuri pe care le-ar putea ridica mitul lui Orfeu, și, în special, această măreață „privire înapoi“, dar mie mi se pare că ea reprezintă unul dintre marile avantaje pe care le au oamenii cărora, într-un fel sau altul, le-a căzut pe umeri răspunderea de a forma, de a instrui sau de a ghida tineri. Nouă, celor care am fost „unși“ cu răspunderea aceasta, ni se dau asemenea momente, ocazii de „încremenire“ a timpului, de înghețare a trecerii, pentru a ne uita înapoi și a judeca ceea ce facem. Ne uităm cu invidie, ne uităm cu regret, ne uităm cu o privire critică, cu o privire îngrijorată, supărată, de nemulțumire sau de satisfacție - ne uităm la noi și ne uităm la alții, dar ne uităm pentru că răspunderea noastră e mare, e grea și avem nevoie de trecut, avem nevoie de ideal și de vis pentru a continua, pentru a răzbate....

Seminariile de Istoria Evreilor și Iudaism de la Cristian sunt asemenea momente de cumpănă, de meditație asupra a ceea ce înseamnă educație iudaică aici în

România. Dacă ne uităm înapoi în timp - și o facem de fiecare dată, uneori împreună, alteori separat -, ne dăm seama că aceste seminarii conțin în ele măreția unui vis - de a oferi tinerilor un cadru în care pot să învețe despre iudaism și istoria evreilor - și în aceeași măsură modestia muncii imperfecte a celor implicați. Căci

**„Nu găsierea persoanei perfecte
te va duce la iubire,
ci momentul când te vei îndrăgosti
de perfecțiunea
unei ființe imperfecte“.**
(Cântarea Cântărilor)

Seminarul acesta a apărut acum șase ani ca o încercare de a umple golul ivit din cauza lipsei unui învățământ iudaic în țară și a devenit azi o modalitate de a umple viața unor tineri care vor să trăiască, să gândească, să se distreze și să lege prietenii, ca evrei. Dacă vom analiza programele acestor seminarii pe parcursul celor șase ediții, această evoluție devine deosebit de clară. De la istoria evreilor - începând cu Avraham - la Statul Israel contemporan, de la discutarea noțiunilor de Talmud, Mișna, Siddur, Mahzor - în primii ani - la organizarea unui proces pe valori iudaice și redactarea unui ziar pe probleme de istoria evreilor așkenazi și sefarzi, sau la întocmirea unui ghid turistic despre Israel sau concurs de poezie ori literatură de dragoste în urma discutării „Cântării Cântărilor“ din Tanah. De la prelegeri - e drept, din ce în ce mai interactive și susținute de participanți - la discutarea de texte și la întocmirea de texte, filme, piese sau scenete pe teme iudaice de către participanți. Istoria acestor seminarii este istoria acestor „priviri înapoi“ ale oamenilor care s-au „sudat“ într-o echipă

pentru a purta împreună răspunderea muncii de formare și educare a tuturor celor care vor să învețe și să fie evrei.

Cine sunt acești *madrihimi*?

Înainte de a le da numele și a-i individualiza, poate o caracterizare generală nu ar fi de prisos. Ei sunt cei care dorm cel mai puțin, care fac cele mai mari nebulii, care râd cel mai mult și care, deși nu sunt întotdeauna de acord unii cu ceilalți, se completează și se ajută unul pe altul pentru ca SEMINARUL la care au muncit (și nu e glumă!!!) să iasă, și să iasă bine.

Sandra - vinovată de acest vis care se numește educație, vinovată pentru îndărătnicia cu care a pus fiecare piatră în această muncă imensă, care se numește seminarii și care în dialectul nostru de „madrihimi“ se numește și „seminarită cronică“. Vinovată de „romanul“ nostru de cinci ani de zile de când ne întâlnim și programăm, și ne sfătuim și ne gândim ce putem face mai bine, mai interesant, mai atractiv pentru toți cei care vor să participe. Și spun „roman“ în dublul sens al cuvântului: în sensul de câte s-au întâmplat în acești ani, de câte cărți am putea scrie despre culisele pline de vervă ale acestor ședințe, și în sensul pe care îl are în ivrit, de roman - adică dragoste. Și e adevărat, munca noastră este o muncă de dragoste, în sensul acela care îmi place mie, de care am vorbit și anul acesta la Seminar despre *Cântarea Cântărilor*: „Nu găsierea persoanei perfecte te va duce la iubire, ci momentul când te vei îndrăgosti de perfecțiunea unei ființe imperfecte“. Este o muncă de mare dragoste față de participanți și față de ceea ce facem ca simpli oameni, imperfecti, dar care tind spre perfecțiune.

Madrihimi și hanihimi - într-un moment de respiro